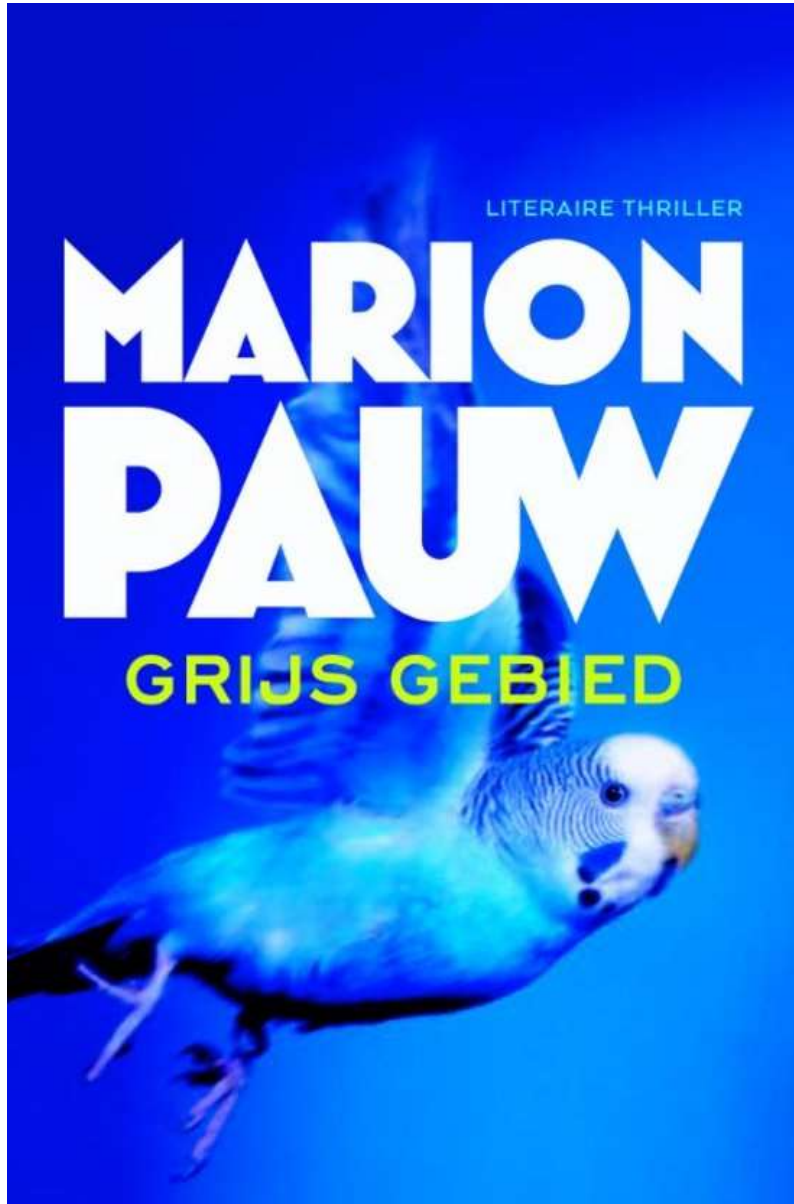

Grijs Gebied

Tim Seerden
Marion Pauw
Anthos Uitgevers

Inhoudsopgave

- **Informatie over de schrijver** *Pagina 3*
- **Titel en ondertitel** *Pagina 4*
- **Genre** *Pagina 5*
- **Hoofdpersonages** *Pagina 6*
- **Verhaalopbouw** *Pagina 7*
- **Samenvatting van de inhoud** *Pagina 8*
- **Leeservaring** *Pagina 10*

Informatie over de schrijver

Marion Pauw (Tasmanië, 19 augustus 1973) is een Nederlandse schrijfster van fictieboeken. Ze publiceert bij uitgeverij Anthos.

Pauw werd geboren in Australië en emigreerde op haar zesde naar Nederland. Ze werkte onder meer als freelance journaliste voor het Dagblad Amigoe (Curaçao) en als columniste voor Flair. Ze is copywriter voor reclamebureaus.

Pauw haalt voor haar boeken onder meer inspiratie uit haar dagelijks leven, getuige haar boek Daglicht. Daarin voert ze een autistische man op als protagonist; Pauw heeft aangegeven persoonlijke ervaring met iemand met een dergelijke aandoening te hebben. Voor Daglicht won ze de Gouden Strop 2009. Er werden meer dan 100.000 exemplaren van verkocht. In 2013 verscheen de Daglicht-verfilming in de bioscoop. Voor de in 2010 uitgezonden televisieserie In therapie (NCRV) schreef Pauw het scenario. In juni 2014 maakte de CPNB bekend dat Pauw in 2015 het geschenkboekje voor de Maand van het Spannende Boek zou schrijven.

Bron: www.wikipedia.org

Titel en ondertitel

Het boek heeft de titel "Grijs Gebied".

Ik vind deze titel goed bij het boek passen, omdat deze goed in te beelden is bij de situatie waarin de verhaalpersonages; *vervelende gewelddadige situaties*. Ik vind het een spannend en leuk boek om te lezen. Naast het lezen van het boek, zou ik er ook graag een vervolg van lezen.

Er vinden ook belangrijke gebeurtenissen plaats in het verhaal.

De twee belangrijkste gebeurtenissen in het verhaal zijn:

- *Naomi wordt mishandeld.*
- *Kevin en Albert gaan achter de dader aan.*

Genre

Dit boek valt onder verschillende Genres.

De twee genres die ik heb kunnen vinden zijn:

- *Spanning*
- *Thillers*

Het verhaal speelt zich af in 2015. Het is een doordgewone avond/nacht waarop de belangrijkste gebeurtenissen, de mishandeling, plaatsvinden.

De volgorde van het verhaal is chronologisch.

Het begint met een ernstige situatie die zich uiteindelijk afbouwt.

Hoewel de slechtste situatie aan het begin te vinden was, waren er toch verschillende spanningsbogen in het verhaal.

Zo af en toe wordt er in het verhaal teruggekeken naar een eerder moment, om een gebeurtenis duidelijker te maken. Ook wordt er dan teruggekeken naar bijvoorbeeld de gedachten van de personages.

Het boek is heel duidelijk geschreven en het verhaal is goed te begrijpen.

Hoofdpersonages

In dit boek bevinden zich vier hoofdpersonages. Deze komen in ongeveer het hele boek voor. De personages worden meestal zonder achternaam genoemd.

Naomi

Dit is het meisje dat mishandeld wordt door Jens.
Zij is samen met Albert het hoofdpersonage.

Albert

Albert is de buschauffeur. Hij zat 's nachts te roken op zijn balkon en heeft een deel van de mishandeling gezien. Hij is uiteindelijk de 'held' in het verhaal.

Kevin

Kevin is een jongen die veel met de bus reist. Uit de verhaal kun je afleiden dat hij best wel autistisch is. Dit merk je aan zijn uitspraken, manier van denken, hobby's en interesses. Hij krijgt van Albert de opdracht om op zoek te gaan naar de dader.

Jens

Jens is de dader in dit verhaal. Hij heeft Naomi van haar fiets afgetrokken en haar mishandeld. Hij is op de vlucht voor de waarheid en ontvlucht voortdurend zijn eigen gedrag.

Verhaalopbouw

Chronologisch en niet-chronologisch

Het verhaal staat in een chronologische volgorde.

Het verhaal wordt verteld in de volgorde van de gebeurtenissen, maar wel met enkele terugblikken.

Algemene verhaalstructuur

Er is ook in dit verhaal gebruik gemaakt van een verhaalstructuur.

Het verhaal wordt verteld op een manier alsof je er bijna zelf bij bent.

Ook worden alle personages goed toegelicht.

Motorisch moment

Ieder verhaal bevat een motorisch moment. In dit verhaal is dat wanneer Kevin samen met de buschauffeur, Albert, op zoektocht uitgaat.

Verhaallijnen

Het hele verhaal bestaat uit verhaallijnen. Het bevat een centrale verhaallijn en in de loop van het verhaal komen er telkens bij. Albert heeft de centrale verhaallijn. De andere verhaallijnen zijn van andere personages, zoals Naomi.

Samenvatting

Naomi, een doodnormaal meisje van eenentwintig jaar oud.

Ze had een man gezien en hem zelfs recht in zijn gezicht gekeken. Toch zou Naomi zich later niet herinneren hoe hij eruit zag. Het enige wat ze zich nog kon herinneren was zijn paar oude wandelschoenen. Zijn huiskleur, ogen, haar, lengte... Niets kon ze verder nog terughalen.

Naomi was altijd heel voorzichtig als ze 's avonds moest fietsen. Als ze alleen was fietste ze nooit onder het viaduct door. Als ze wel samen met iemand anders was bleef ze altijd goed in de buurt bij die persoon of bleef ze er zelfs overnachten.

Een jaar later is Naomi veel veranderd. Hoewel er niets speciaals is gebeurd in dat jaar heeft ze veel vertrouwen in de mens opgebouwd. Ze durfde sinds toen weer te fietsen overal waar ze wilde en wanneer ze maar wilde.

Toen ze 's avonds over het Mercatorplein fietste, terwijl ze lichtelijk was aangeschoten door de drie biertjes die ze na haar werk had gedronken, kreeg ze in de gaten dat ze werd bekeken door een man.

Hij keek Naomi voortdurend aan, maar dat maakte haar niet uit, ze kreeg altijd al veel aandacht van mannen. Toch was er iets in de blik van die man wat haar de zenuwen gaf. Naomi ging nadenken over wat ze zou doen als ze zich onveilig voelde.

Er stond een taxi, de snackbar was nog open, dus genoeg mensen om haar heen waardoor ze zich op haar gemak voelde en waar ze naartoe kon gaan als er iets zou gebeuren. Een poosje later dacht ze al niet meer aan de man die haar aankeek en gingen haar gedachten naar andere, leukere dingen toe.

Met haar gedachten naar Jasper, de jongen met wie ze samenwerkte, fietste Naomi met benen die bijna vanzelf de trappers lieten ronddraaien. Ze naderde het viaduct. Vanaf dit moment ging alles heel snel, in een tijdsbestek van slechts enkele minuten. Naomi voelde dat haar haar vanachter werd vast gegrepen, als een klauw die zich in haar donkere haar ingroef. Ze draaide haar hoofd en zag het gezicht van de persoon die haar vast greep. Het was de man die ze ook had gezien op het Mercatorplein, de man die haar voortdurend aankeek. Naomi wilde gillen, maar ze sloeg dicht. Ze wist niets te zeggen en keek hem verwonderd aan. De man schopte haar fiets onder Naomi uit en stompte haar hard in haar gezicht. Ze dacht aan haar mooie, rechte gebit waar geen enkel gaatje in zit en waar nog nooit een beugel aan te pas is gekomen. Ze herinnerde zich dat ze van haar fiets af viel, op grond terecht kwam maar alle pijn was ze vergeten. Naomi werd bang, bang door alle informatie die ze had gelezen over moorden, psychopaten en verkrachtingen. Ze heeft nooit willen geloven dat dit soort dingen werkelijkheid zijn, maar nu maakt ze alles zelf mee.

Naomi wilde weg en wilde de werkelijkheid terugdraaien. Maar nog voor ze hier goed en wel over na kon denken kreeg ze een afgetrapte bergschoen tegen haar gezicht. Ze hoorde het geluid van brekend kraakbeen, als een fijngeknepen zak chips.

De herinnering kwam naar boven dat haar moeder ooit zei: "*Als je wordt aangevallen, maak dan zoveel mogelijk lawaaï*". Dus, dat deed Naomi.

Ze opende haar mond en schreeuwde zo hard als ze kon, minder krachtig dan ze wilde, maar ze deed er alles aan om maar weg te kunnen uit de situatie.

"In noodsituaties kun je beter 'brand' dan 'help' roepen", dat had ze ergens gelezen. Helaas was ze niet in staat om dat woord te vormen, maar brand roepen in een

situatie als dit zou toch nutteloos geweest zijn.

De man trapte haar wederom in haar gezicht, maar daarna leek hij te aarzelen.

Hij zei plotseling 'sorry' en deed een stap naar achteren.

Op het moment dat Naomi dacht dat hij weer tot rust kwam, kreeg ze wederom zijn voet in haar gezicht. "*Waarom moet ik dit meemaken?*" dacht ze.

Hij bleef haar op volle kracht trappen zonder zich ook maar enigszins in te houden.

De trappen waren zo hard dat haar hoofd opzij klapte, toen zag ze een lichtflits.

Naomi droeg zelden een beha omdat ze kleine borsten heeft. Hij kneep erin en liet zijn vingers over haar tepels gaan.

Een man, genaamd Albert, woont in een flat op de eerste verdieping tegenover het viaduct. Vaak was hij te moe om te kunnen slapen en ging hij sigaretten roken op het balkon. Er waren ook nachten waarin het wel lukte, dan ging hij tegelijkertijd met zijn vrouw Ans slapen. Op een avond hoorde hij ineens vreemde geluiden vanonder het viaduct vandaan komen. Hij dacht dat het weer een of andere junk was, daarom liet hij het rusten en viel hij in slaap.

In de verte kwam een fietser aan. Zijn naam is Menno Jacobs, tweeëndertig jaar oud en is gymdocent. Hij was onderweg naar huis en kwam terug van een

verjaardagsfeest van een vriend van hem. Met een loszittend spatbord, wat nogal luidruchtig tegen zijn wiel aankwam, was hij van verre weg aan te horen komen.

De dader hoorde Menno aankomen nog voordat hij zijn fietslicht zag. Hij wist zeker dat Menno hem niet kon zien en wachtte ruisloos af. Toen ook Naomi het geluid hoorde wist ze dat dit haar kans was om levend uit deze situatie te kunnen komen.

Ze nam een grote hap lucht en schreeuwde zo hard als ze kon.

De dader keek naar Naomi en baalde dat hij was vergeten haar mond dicht te

drukken. "*Is daar iemand?*" vroeg Menno. Hoewel de dader dit keer wél haar mond dicht hield slaagde ze er toch in om geluid te maken. "*Wat gebeurt hier?*" vroeg

Menno. Naomi probeerde weg te glippen, maar de dader was het er niet mee eens.

Hij dook voorover, pakte één van Naomi's borsten en beet hard in haar tepel.

De dader verdween. Vervolgens kroop Naomi naar Menno toe, haar redder.

Naomi zakte weg en Menno stelde haar gerust. "*Ik bel de ambulance, blijf rustig*".

Albert was buschauffeur. Hij schaamde zich ervoor dat hij niet heeft ingegrepen toen hij het vanaf zijn balkon zag gebeuren. Er was een jongen met de naam Kevin die altijd voorin wilde zitten. Zelfs als er geen plek was op zijn, volgens hem, vaste plaats ging hij mensen zo lang irriteren met saaie verhalen tot ze het zat waren en voor hem opstonden. Albert vraagt Kevin om een gunst om op zoek te gaan naar de dader.

Kevin heeft autisme en is een echte speurneus, eentje die Albert wel kan gebruiken.

Albert was op dit moment de hoofdverdachte van de Politie.

Ze hebben hem meerdere keren verhoord en compositietekeningen laten maken.

Ook Naomi, die in het ziekenhuis lag, werd meerdere keren door de Politie ondervraagd. Ondertussen ging het onderzoek gewoon verder.

Ze kwamen op bezoek bij Albert thuis en namen zijn schoenen mee voor onderzoek.

Kevin zat zoals afgesproken aan de andere kant van de weg mensen te spotten.

Op een gegeven moment zag hij een man die hem aanstaarde. Hij zag in dat het de man was waar ze naar op zoek waren. De man stapte de dierenwinkel binnen.

Albert was bezig met een busrit en werd gebeld door Kevin. "*Ik heb hem gespot, hij is de dierenwinkel binnen gegaan*" zei Kevin. Albert keek in zijn achteruitkijkspiegel en liet alle passagiers uitstappen.

Weer belde Kevin: *“Hij verlaat nu de dierenwinkel”*.

Albert liet Kevin de dader achtervolgen zodat hij wist waar hij met zijn bus heen moest rijden. Na een tijdje verbrak het telefoongesprek tussen Albert en Kevin. Albert ging op zoek naar Kevin maar kon hem niet vinden. Er was een oude vrouw die toevallig Kevin zag lopen, ook wist ze waar de dader woonde. Albert ging op volle toeren op zoek. Uiteindelijk heeft hij Kevin gevonden.

Kevin rende achter de man aan, die snel op weg ging naar de flat waar hij woonde.

Hij wachtte geduldig tot de man weer naar buiten kwam met zijn tas met spullen.

De dader sloeg Kevin en bleef ook op hem inslaan. Toen kwam Albert en hij zag dat Kevin bloedend op de grond lag. Hij liep op de dader af, terwijl hij wist dat hij geen kans maakte. *“Wil jij soms ook?”* zei de dader, maar dat maakte Albert niet uit.

Terwijl hij zijn vuist klaar maakte voor een klap kreeg hij al een stomp van de dader.

Het enige wat hij zich daarna nog kan herinneren is het zwart voor zijn ogen.

Albert werd wakker in het ziekenhuis, zijn vrouw begint, als een irritatie voor hem, direct van alles te zeggen. *“Albert je bent een held! Zonder jou zouden ze de dader nooit te pakken hebben gekregen!”*.

De naam van de dader is Jens Andersson en is geboren in Hudiksvall. In Zweden.

Met Naomi gaat het naar omstandigheden prima.

Leeservaring

Het is heel simpel, dit is het beste boek wat ik ooit gelezen heb.
De gebeurtenissen waren precies op de juiste manier uitgelegd.
Niet te langdradig, niet te omslachtig. Nee, precies op de juiste manier!

Ik ging naar de bibliotheek. Op zoek naar een kort boek, wat ik liever niet eens hoeft te lezen. Maarja, wat moet dat moet, natuurlijk. Ik kwam dit boek tegen en zag dat het een heel recent verhaal is. Daarom heb ik het een kans gegeven, een kans die zich drie dubbel en dwars heeft verzilverd!

Omdat het zo recent is komen er scheldwoorden zoals “*fokking*” (letterlijk zo uit de tekst gehaald) in terug. Dit maakt het verhaal plotseling heel herkenbaar, in de zin dat ik me goed kan inbeelden wat er nou precies wordt bedoeld.

Het verhaal is chronologisch maar heeft terugblikken. Zo ben je telkens in één verhaallijn maar krijg je op een hele duidelijke manier een beeld van gebeurtenissen die vooraf plaats hebben gevonden in het leven van de personages.

Je maakt geleidelijk kennis met de personages in dit boek.

Zodra je dan “contact hebt” met het personage krijg je wederom geleidelijk alle informatie die je nodig hebt om het leven van de persoon en alles daaromheen te begrijpen.

Als ik dit boek met een cijfer mocht beoordelen krijg het een:

9,5

Het liefst geef ik dit boek een 10. Dit heb ik niet gedaan omdat ik hoop dat er nog ooit een vervolg komt, tot die tijd blijf ik bij dit cijfer.

Dit boek raad ik zeer zeker aan aan klasgenoten en andere mensen in mijn omgeving. Voor een dun boek als dit was het verrassend makkelijk om er een samenvatting over te maken zonder het langdradig te maken, een punt waar ik vaker tegenaan loop.

Marion Pauw, maak alstublieft een vervolg!